

Már a piócakereskedő is panaszkodik...

(A Magyarország tudósítójától.) Rosszul megy a szabónak, a cipésznek, a hentesnek, a mészárosnak, iparosnak, kereskedőnek egyaránt. Napról-napra hallani a panaszkodást, a siránkozást, napról-napra látjuk felfelé menni az árakat, napról-napra bosszankodunk, kesergünk mi is, amikor nagyokat sóhajtvá sétálunk el a tömött kirakatok előtt és — napról-napra nem vásárolunk semmit. Egyszóval halljuk is a panaszt, meg mondjuk is. Minden pang, lézeng, tengődik és veszkődik ezen a világon, amit csak látunk, mindenki panaszkodik, akit csak hallunk... ugyan hogyan élnek azok, akiket ritkán, vagy egyáltalán nem látunk. Mit csinálnak a rossz konjunktura idején azok az egzotikus foglalkozások, amelyek szerényen, csendben, világtól elvonultan dolgoznak, nem állnak ki a fórumra, azt se mondják nyertem, azt sem, hogy vesztettem. Illetőleg felelnek ők szívesen mindenre, csak kérdezni kell őket. Nézzük csak!

A rongyszedő halála

Azzal kezdem, amit nem találtam. Egy boldog idő boldog ekzisztenciáját. Sípizó trillázott a faluvégen, rossz gebén, zörgő, edényekkel, csecsebeeséssel megrakott kocsin bebaktatott az ucára a rongyszedő. Sívítva szólt a sip, bámész gyerekek hancuroztak a kocsi körül, gyűlt a rongy, a esont, edényért, pántlikáért, bajuszpedróért... és most? Egy rongynagykereskedő adja meg a választ:

— A házalók teljesen eltűntek. Nem érdemes már rongyszedéssel foglalkozni. Inkább bőrrrel foglalkozunk. Hogy milyen a mi helyzetünk?

Rossz. Három hónap óta 50%-kal estek az árak. Ma egy kiló rongy 1500 korona, export nincs, nincsenek rongyfeldolgozó gyáraink. Csak a tisztító rongyot veszik valahogy. Rongyólet ez kérem!

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Nagy István

Cím: Már a piócakereskedő is panaszkodik...

Forrás: Magyarország

Bp
(Hely)

1924. 8. 3.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1924"

Személy

Volyszám

308, 2-41

A lószőr és a serté

A kontinens legnagyobb gyára a budapesti lószőrgyár. Exportált eddig mindenhova. Most így beszél:

— A belföldön nincs semmi fogyasztás. Az árak két hónap óta egyharmadára csökkentek, úgyhogy teljesen elérték a békenívót. Nincs semmi üzlet. Azelőtt exportálhattunk Hollandiába, Angliába, Ausztriába, Romániába, de most megszűnt minden.

Nem üzlet a postagalamb, a kanári meg a házi nyúl

A városháza udvarán hetenként kétszer nagy vásárt csapnak a madárárusok. Fehér, színes galambok

turbékolnak, búgnak, berzenkednek a kalitkákban. Van itt postagalamb, körösi galamb, szépen éneklő kanári, csak vevő nincsen. Azt mondja az egyik árus:

— Mi haszna ez a sok galamb. Nem tudok eladni egyet sem. Pedig az árak igen olcsók. Egy pár postagalamb 50—60 ezer korona. A közönséges postagalamb párját 20—40 ezer koronáért adom. Inkább asztalosmesterek vesznek, ha vesznek, vagy valami gyár vásárol galambokat, de ma még nem adtam el egyet sem. Ellenben itt volt egy asszony és azt mondta, hogy — vegyék meg tőle 200 galambot...

— Mennyibe kerül az éneklő kanári! — kérdezi egy asszony az árustól.

— 300 ezer, de van 150 ezerért is.

— Ah, — sóhaj fel a nő és már szalad is tovább.

Szegény kis kanárik remegve gubbaszkodnak a kalitkákban, megnézik őket, de vásárlójuk nem akad. Nem a házi nyulaknak sem. 100—250 ezer korona a simaszőrű fülesek ára, de nem kell senkinek.

A piócakereskedő

kategorikus választ ad:

— Rosszul megy! Visszafejlődünk. A városban itt van az orvos, a falun a cigány összeszedi a piócaát az árok partján. Exportáltunk azelőtt. Talán Amerikában van még kelete, úgy ahogy, a piócaúnak.

Az árva Drexli

A Zichy Jenő utcában van a kutyanyíró- és kutyafürdető-intézet. Bizony a pinesi, puli, pumi, a farkaskutya is szereti a rendet. Egy jól megnyírt, szépen kimosdatott kutyus dísz a poráznak, elmaradhatatlan kelléke a korzónak, elmaradhatatlan élettársa a vénkisasszonynak és mégis-mégis a kutyuskák Figarója is panaszkodik.

Kis, rácoszott rekeszek várják a kutyákat. Valóságos laboratórium a helyiség, ahol a fürdés és nyírás fontos aktusa végbemegy. Egy fürdőkád mered ki az egyik sarokból, ott vannak a zuhanycsövek és benn a rekeszben egyetlen árva kutya liheg. A Drexli. Gyönyörű, szép farkaskutya. Fűrödni hozták.

— Ez az egyetlen kutya van most itt. Azelőtt naponta 10—12 darabot fürdettünk, most elmaradt mind. A legutóbbi hetekben nagyon, de nagyon rosszul ment az üzlet. Igaz, hogy most holt szezon van, a mi időnk az április, a május és a június, de hát máskor sokkal jobban ment.

— Hogy mi lehet az oka? Mit tudom én? Lehet,

hogy nyaralni vannak a hölgyek, az urak és a kutyák, én csak azt tudom, hogy a jó kutya ma hideg zuhanyt kap, amelyik rossz, az meleget, de most csak a Drexli kap hideget, mert ez jó kutya. Árva kutya...

A poloskacsászár is elkeseredett

Láttam az utcán egy plakátot. Az van ezen a falragaszon, hogy a poloskák deputációba mennek az Olympus hatalmas urához, Jupiterhez, zokognak, panaszkodnak és sírva kérnek segítséget:

— Hatalmas Jupiter, ments meg bennünket a poloskakirálytól...

A poloskakirály így próbálkozik már, hogy munkát kapjon. A poloskacsászár? Átkozódik. Hát igen! Tessék elképzelni: Este lefekszel az ágyba. Azt mondod: »Na most nyugodtan alszom.« Hozzá is fogsz a nyugodt alváshoz, a bal szemed lecsukódik, amikor egyszerre valami bizsergést érzel a testeden itt is, ott is. Sűrűbben. A bizsergés szűrő, viszkető csípéssé változik. Azután érzed, hogy futkosnak, loholnak, száguldoznak testeden a kicsiny állatkák, úgy, mint a megvadult ménes a Hortobágyon. Alvás? Ki van zárva. Nyugodt alvás? Lehetetlen. Hát nem megbecsülendő foglalkozás az, amely az éjszakai százlábú paripáknak üzen hadat! Nem. Halljuk csak mit mond a poloskacsászár, aki a poloskakirálynál is nagyobb ellensége az éjszakai nyugalomháborító hadnak:

— Jaj Istenem! Nem tudom, mi van az emberekkel. Mert hogy poloska van, az bizonyos. Sőt. Ebből napról-napra csak több lehet. És mégis. Sokkal kevesebb házhoz kell mennünk dolgozni, mint azelőtt. Az embereknek nincs pénzük. Inkább összevesznek mindenféle hangos reklámmal hirdetett irtóport, egy hétre elrontják a szobájuk levegőjét és a poloskák megmaradnak. Kellemes pihenést kívánok nekik!

A sírkő

Az emberek ép úgy hagyják itt ezt az árnyékvilágot, mint azelőtt, sőt most több a temetés, mint azelőtt, máskor, ha — tőzsdére gondolunk. Ugyan mit mond a sírkőkereskedő. Beszél, de hangja szomorúbb, mint a temetési ének:

— Az idén nagyon gyenge volt a forgalom. Külföldi anyagot nem engednek be, azonkívül nincs munkásunk sem. Úgy, hogy egy megrendelésnek sokszor csak másfélév múlva tehetünk eleget. A *fekete gránit* igen kedvelt anyag, a falusi csak ezt vásárolja, de nem szabad behozni, ami rengeteg vevőt elriaszt. A krassószörénymegyei *ruskicai márvány* is import cikk lett! Ez jobb a carrarai márványnál, nagyon sokan vették, de most nem lehet. Jobbára vidéki vevőink vannak, ha vannak. Az árak? Félmilliótól húszmillióig. Forgalom csak alig tapasztalható. Néha sikerül egy ideiglenes *márványtáblát* eladni. Ezt tudják csak megfizetni az emberek.

Itt van. Nincs egy meglegedett hang, nincs reménykedés, bizakodás! Úgy látszik, az egész Pesten már csak a — poloskáknak van jó dolguk.

Nagy István.